

FOTOBENGELAAR

Wij burgemeesters hebben de Belastingdienst hard nodig

De Belastingdienst staat onder druk en dat heeft gevolgen voor de bestrijding van criminaliteit, schrijven zeven burgemeesters.

Wij zijn als burgemeesters betrokken bij de aanpak van ondermijnende (drugs)criminaliteit. Met politie, Openbaar Ministerie en Belastingdienst proberen we deze criminaliteit terug te drin-

gen. Doordat we als burgemeesters panden sluiten waar drugsproductie en -handel plaatsvindt, dringen we veel overlast in de wijken terug, en raken we criminelen in hun verdienmodel. Daarmee pakken we het kwaad bij de wortel aan. We doen dit vooral uit zorg voor de ontwrichtende effecten, die gemeenschappen ondermijnen waar wij in onze gemeenten verantwoordelijk voor zijn.

We zien jongeren en jongvolwassen bezwijken voor de lokroep van het criminele geld en kiezen voor een carrière in de misdaad in plaats van een fatsoenlijke (school)loopbaan. We worden door ons werk geconfronteerd met grof geweld van liquidaties en zware mishandeling, die het gevolg zijn van de strijd om drugsmarkten. Ook zien we in wijken en buurten een parallelle samenleving ontstaan, gevoed door de grote hoeveelheid aan crimineel geld.

Gelukkig biedt de in het regeerakkoord opgenomen extra 100 miljoen euro ons als samenwerkende overheden de mogelijkheid de aanpak van ondermijnende criminaliteit de komende jaren te verbeteren. Maar er zal nog jarenlang in geïnvesteerd moeten worden, want Nederland heeft een grote drugsindustrie en de problemen die dat oproept zijn te lang genegeerd.

Het is nu nodig steller op te treden, als één overheid. Daar kunnen gemeenten en andere partners in de veiligheidsketen een belangrijke bijdrage aan leveren. We weten immers dat alleen optreden via het strafrecht – hoe nodig ook – onvoldoende is om tot betekenisvolle resultaten te komen, hoe blij we ook zijn met de recente strafrechtelijke interventies tegen bijvoorbeeld de leiders van motorclubs en de verbodsacties tegen de clubs. Maar met strafrecht alleen lukt het niet. Een van onze belangrijke partners is de Belastingdienst. Het doel van criminaliteit is immers toch vooral om snel geld te verdienen, en het helpt de aanpak zeer als dat geld snel weer afgepakt kan worden.

Elly Blanksma (Helmond), **Onno van Veldhuizen** (Enschede), **Theo Weterings** (Tilburg), **Ferd Crone** (Leeuwarden), **Anton Ederveen** (Valkenswaard), **Jos Wienen** (Haarlem), **Marja van Bijsterveldt-Vliegenthart** (Delft)

De samenwerking met de fiscus is, waar het gaat om het afnemen van crimineel verdiend geld aan hennepzolders en drugslaboratoria, succesvol. Ook omdat de fiscus internationaal effectiever geld terug kan halen dan politie of OM. Nu staat de Belastingdienst de afgelopen jaren door de stevige bezuinigingen sterk onder druk. Er dreigt daarvoor een terugval van het aantal mensen dat kan worden ingezet. Logischerwijs komt de capaciteit die nodig is voor fiscale handhaving daardoor sterk onder druk te staan. De Belastingdienst boet daardoor zichtbaar aan kracht in als partner bij de ondermijning van criminaliteit.

Wij zien dit in onze regio's, waar we goed en succesvol met de Belastingdienst samenwerken. De paradox: waar we nu met het extra geld van het ondermijningsfonds de aanpak van de drugscriminaliteit willen en kunnen versnellen, kan een cruciale partner straks niet meer voldoende mankracht leveren. Dat zal de aanpak behoorlijk in de wielen rijden.

Vandaar onze oproep aan het kabinet: versterk de fiscale handhaving bij de Belastingdienst met extra regionale teams die de aanpak kunnen ondersteunen. Concreet zou het gaan om teams in alle politieregio's, landelijk totaal zo'n honderd extra formatieplaatsen. Bedenk daar wel bij dat met die extra inzet ook extra crimineel geld afgepakt kan worden. Ergo: extra uitgaven – in totaal zo'n 10 miljoen euro – leveren ook extra geld op. Als het kabinet echt een gezamenlijke aanpak van drugscriminaliteit wil, dan is het in de rijksbegroting mogelijk maken van deze inzet een slimme en noodzakelijke investering.

Kabinet: zorg dat iedere ton CO₂-uitstoot dezelfde prijs krijgt

Een beperkte CO₂-heffing maakt het terugdringen van de uitstoot duurder, schrijven ruim vijftig economen.

BEGIN dit jaar riepen ruim zeventig economen het kabinet op om een algemene CO₂-heffing voor alle bedrijven in te voeren. Daarmee kan Nederland tegen de laagste maatschappelijke kosten de klimaatdoelen bereiken. Wij zijn verheugd dat het kabinet in maart een 'verstandige' CO₂-heffing aankondigde.

Volgens recent uitgelekte plannen wil het ministerie van Economische Zaken en Klimaat slechts een beperkte heffing invoeren. Niet alle CO₂-uitstoot wordt belast, alleen de uitstoot die uitkomt boven een hoge vrijstelling. Als de uitstoot onder de vrijstelling blijft, hoeven bedrijven geen CO₂-heffing te betalen. Het merendeel van de uitstoot zal daardoor niet belast worden. De heffing zou ook nog eens alleen gelden voor de grote industriële bedrijven. Het mkb, de elektriciteitssector en de landbouw worden daarmee uitgezonderd.

Er is maar één manier om de CO₂-uitstoot tegen de laagste maatschappelijke kosten terug te dringen: zorg ervoor dat iedere ton CO₂-uitstoot dezelfde prijs krijgt. De markt kan dan zijn werk doen. Een CO₂-heffing over alle uitstoot belooft de meest innovatieve en creatieve ondernemers die het goedkoopst de uitstoot kunnen terugbrengen.

Doordat het kabinet hoge vrijstellingen geeft, krijgen de innovatiefste bedrijven die hun CO₂-emissies het goedkoopst kunnen reduceren, en daarom onder hun vrijstellingen blijven, geen extra prikkel om hun uitstoot te verkleinen. Terwijl de bedrijven die het minst efficiënt hun uitstoot kunnen terugbrengen, juist te sterk worden geprikkeld. Zij betalen een heffing die mogelijk honderd euro per ton CO₂ wordt. De afname van CO₂-uitstoot in de Nederlandse economie wordt zo tegen onnodig hoge maatschappelijke kosten gerealiseerd.

Het kabinet wil met de vrijstellingen voorkomen dat bedrijven vertrekken en de CO₂-uitstoot elders plaatsvindt ('wegleffecten'). Dit kan ook de werkgelegenheid schaden. Deze zorg is terecht. Maar de vrijstellingen kunnen alleen maatschappelijk doelmatig en doeltreffend zijn, als zij zodanig laag zijn dat de meeste bedrijven wel een prijs gaan betalen voor hun CO₂-emissies. Door de hoge vrijstellingen betalen te veel bedrijven niets over hun uitstoot.

Om te voorkomen dat bedrijven vertrekken, is het beter om de opbrengst van de CO₂-heffing naar de bedrijven terug te sluisen in de vorm van een belastingkorting. Dan betalen bedrijven wel altijd een prijs voor hun CO₂-uitstoot, waardoor altijd een prikkel bestaat voor vermindering ervan. De belastingkorting kan hoger worden voor bedrijven die zich makkelijker naar het buitenland kunnen verplaatsen.

Dit is daarom geen pleidooi voor een 'platte' CO₂-heffing die de belastingdruk op bedrijven verhoogt, waarbij vrijstellingen of belastingkortingen ontbreken. De bedoeling van de CO₂-belasting is niet om bedrijven meer belasting te laten betalen. Gerichte compenserende maatregelen zijn nodig.

COLUMN

Floor Rusman

Weer een hoofdstuk in de cultuuroorlog

Maandag, in de trein terug vanuit België, zag ik de ophef geboren worden. Ik las een verse tweet van de Egyptisch-Amerikaanse feministe Mona Eltahawy, waarin ze meldde haar geplande optreden in debatcentrum De Balie in Amsterdam af te zeggen vanwege een discussie die er twee jaar geleden plaatsvond. Het bewuste debat, over moslimextremisme, was ontspoord door een vraag uit het publiek over het „uitzetten van beroepsmoslims“. Panellid Paul Cliteur had daarop gezegd dat hij, als „poezelaar“ die hij is, niet snel naar zulke extreme maatregelen zou grijpen.

Sommige antiracismeeactivisten boycotten De Balie sindsdien, en Eltahawy nu dus ook. De reacties lieten niet op zich wachten. Terwijl het Waalse landschap aan me voorbijtrok, ontvouwde zich op mijn telefoon het zoveelste hoofdstuk in de cultuuroorlog. Nog voor de Nederlandse grens waren de posities ingenomen.

Hebben deze mensen niets beters te doen, vroeg ik me af: het was een vrije dag. Voor mijzelf viel er weinig te recreëren, ik zat in een bloedhete trein waarin een Italiaans jongetje een uur lang ijsmaken scandeerde. Onder begeleiding van kreten als „Fragola!“ en „Limone!“ bestudeerde ik het Balieschandaal.

Nogal zwak vond ik de stelling, geuit door meerdere Balieverdedigers, dat de vrijheid van meningsuiting in het geding was: Eltahawy ontzegt niemand de vrijheid iets te verkondigen. Niet helemaal overtuigend vond ik daarnaast de verklaring van De Balie zelf, twee jaar geleden gegeven in reactie op het beruchte debat, dat moet worden „voorkomen dat ideeën achter gesloten deuren verdwijnen“. De gedachte dat een debatcentrum ideeën slechts toont of verhuult, en niet mede creëert of bespreekbaar maakt, lijkt me enigszins naïef.

Maar verder was ik vooral verbaasd over de steun voor de afzegging. Kamp-Eltahawy scheen te denken dat een debatcentrum complete controle kan en wil hebben over alles wat erin gezegd wordt. Daarbij werd de filosofie van De Balie door sommigen niet alleen verworpen, maar ook verdacht gemaakt. Over Balie-directeur Yoeri Albrecht klonk het: die is voorzitter van Vereniging Veronica, dat tot voor kort aandeelhouders was van het rechtse *The Post Online*, dus...!

Mensen worden verketterd omdat zij in de buurt van een 'fout' persoon zijn geweest

De Amerikaanse schrijfster Meghan Daum noemde dit laatst 'guilt by adjacency', schuld door nabijheid.

Steds vaker worden mensen verketterd omdat zij in de buurt van een 'fout' persoon zijn geweest, aldus Daum: ze staan met foute mensen op de foto, geven ze een podium of treden op in dezelfde talkshow. Zo werd de Amerikaanse Christina Sommers door feministe Roxane Gay „white supremacy adjacent“ genoemd, omdat zij een tour had gedaan met de rechtse provocateur Milo Yiannopoulos. Ook sommige Eltahawy-verdedigers maakten het nabijheidsverwijf: De Balie geeft een podium aan foute mensen, en is dus zelf ook fout.

Twee dagen later, weer in de trein, zag ik de 'schuld door nabijheid' worden toegepast op GroenLinks-Kamerlid Zihni Özdil. Hij had een lachende foto getwitterd van hemzelf met de rechtse onderzoeker Sid Lukassen. Voor sommige twitteraars reden hem een „racistenknuffelaartje“ te noemen en brakende emoji's te plaatsen. Voor ontspanning is geen plaats in de cultuuroorlog.

De trein waarin ik zat, ging naar Berlijn, waar vanaf donderdag een conferentie plaatsvindt over multiculturalisme. 'Poezelaar' Paul Cliteur, inmiddels ook prominent FVD'er, deelt er het podium met onder anderen Tariq Modood, pleitbezorger van multiculturalisme. Modood en de andere 'linkse' deelnemers zijn nu dus 'Forum voor Democratie-adjunct'. Goddank laten ze zich daardoor niet tegenhouden – het programma zou een stuk minder spannend zijn.

Floor Rusman is redacteur van NRC

Advertentie

SRC
Laat je méér zien

Ontdek Rusland

→ 7 tot 15 dagen v.a.
998

Ontdek méér van Rusland met onze reisleiders!

<p>Moskou en Sint Petersburg Vertrek juni t/m oktober → 7 dagen v.a. 998</p>	<p>Hoogtepunten Rusland Vertrek juni t/m september → 10 dagen v.a. 1.598</p>	<p>Dwars door Siberië Vertrekgarantie 22/6 - 31/8 → 15 dagen v.a. 2.998</p>
--	--	---

Prijs p.p. in 2-pk, excl. entreegelden, visum en Calamiteitenfonds

SRC-reizen.nl 050 - 3 123 123